

Csongor Andrea

UNOKA

[VADHAJTÁS]

2018-01-14 | VADHAJTÁS, VERS

Az anyakönyvvezető nem számított neki,
és anyám nem állhatott pap elé.
Édesnagymama úgy beszélt apámról: az.
A feltörhető barackmagokat letette a kőre,
ha nála nyaraltam. Nem adta a kezembe.

Pórusaimból tisztátalanság szivárgott,
bőrömrre száradt.
Virágot szedtem neki a mezőn, hiába.
Oda kellett raknom egy útszéli kereszthez.
Bambán léptem a fészülethez,
pipacccsal, selyemkóróval kezemben.
Súlyos árnyéka volt, szinte rám dőlt a test,
karja odaszegezve, kitárva:
kényszerítve áldásosztásra.
Mögüle tűzött a nap.
Felnéztem értőn. Letettem a csokrot.
Édesnagymama zárt szájjal bólintott,
és tartott Istenéhez tovább, kitartóan.
Én már mindvégig csak tőle.

kép | Brandon. flickr.com